

Abonamentele

Pentru Sibiiu:

1 lună 85 cr., $\frac{1}{4}$ an 2 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 25 cr. pe lună
mai mult.

Pentru morărie:

1 lună 1 fl. 20 cr., $\frac{1}{4}$ an 3 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

$\frac{1}{4}$ an 10 fr., $\frac{1}{2}$ an 20 fr., 1 an 40 fr.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Insertiunile

Un șir garmond prima dată 7 cr.,
a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr.,
și timbru de 30 cr.

Redacțiunea și Administrațiunea:
Sibiiu, strada Cîsnădiei Nr. 3.

Se prenumără și la poste și librării.

Un număr costă 5 cr.

Epistole nefrancate nu se primesc.
Manuscripte nu se înapoiază

La

Abonament lunar

pentru August st. v.

— cu prețurile din capul foii —

invită

Administrațiunea diarului „TRIBUNA“.

Sibiiu, 1 August st. v.

Cercurile politice maghiare, nu numai cele din Cluj, ci și cele din Budapesta, sînt mahnite, pentru-că Regele Carol I. nu caută să-și creeze relațiuni în Ungaria.

De! ce să le faci politicilor maghiari, dacă sînt oameni târîi la minte?!

Regele Milan, *le Roy voyageur*, fiind dîilele aceste poftit de un domn oare-care la masă, a închinat păharul „pentru Regele Ungariei și pentru națiunea maghiară“, ceea-ce a produs, — foarte firesce, — o foarte plăcută impresiune în cercurile politice maghiare.

Vorbind despre acest eveniment, unul din organele de publicitate ale guvernului nostru, — de astă-dată însă nu „Kolosvár“ din Cluj, ci chiar oficiosul „Nemzet“ din Budapesta constată cu o particulară părere de rău, că Regele Carol I. nu are obiceiul de a face ca Regele Milan.

„Pe cât de îmbucurător este, — dice „Nemzet“, — că pe Regele Milan și pe moștenitorul plin de speranțe al Sârbiei în mai multe rînduri am putut să-l salutăm, ca pe nisce oaspeți, pe pămîntul maghiar (magyar földön), unde se simt acasă și bine, pe atât de regretabil este, că — de exemplu — Carol Regele României atât de arare-ori își părăsește reședința și nu caută legături cu noi (nem keres összeköttetéseket nálunk) . . .“

Nu vom pune cestiunea de tact politic. Admitem, că e admisibilă această paralelă făcută între Regele Carol I. și Regele Milan și că Regele Milan nu este de loc atins, când în coloanele unui organ oficios se constată, că el se simte acasă aici la noi, pre când Regele Carol I. stă mai bucuros în reședința lui, unde este acasă. Aceasta nu ne privește.

Straniu lucru e însă, când în coloanele unui organ oficios se afirmă, că Regele Carol I. „nu caută legături cu noi.“

Se înțelege, că nu le caută, nici n'are nevoie să le mai caute, fiindcă le are.

Am avut cu toții mulțumirea de a vedea pe Altețele Lor imperiale și regale, principele moștenitor Rudolf și principesa Stefania ca oaspeți foarte bine primiți în castelul Peleşului. Am avut mulțumirea de a vedea pe Maiestatea Sa Împăratul și Regele Francisc Iosif I. primind și ospetând pe Regele Carol I. și pe Regina Elisabeta în Burgul din Viena. Am vădut pe Maiestatea Sa Împărăteasa și Regina Elisabeta primind la Mehadia visita părechei regale române și întorcându-li-o în castelul Peleşului. Am avut nenumărate ocațiuni spre a ne încredința, că relațiunile dintre guvernul nostru din Viena și guvernul din Bucuresci sînt cele mai bune.

Am avut, în sfîrșit, destule ocațiuni, ca să ne încredințăm, cum încetul cu încetul între armata noastră și cea română s'a produs spiritul de camaraderie, cum ofierii nostri s'au obișnuit a primi cu căldură pe ofierii români veniți pe la noi și cum ei au fost totdeauna bine primiți de ofierii români, când se întîmpla să treacă granița. Chiar în ziua, când „Nemzet“ se plîngea, că Regele Carol I. nu caută legături cu noi, baronul de Schönfeld, comandantul militar al Ardealului, se afla dimpreună cu mai mulți ofieri superiori ai nostri, ca oaspe pe la castelul Peleşului.

Aceste sînt, așa credem noi, nisce legături destul de strînse cu noi, căci pe noi în afară Monarchul nostru, guvernul nostru și armata noastră ne reprezintă.

Ce ar voi adevăra oamenii politici ai Maghiarilor?

Ca Regele Carol I. să mai caute și alte legături directe, — de exemplu — ca Regele Milan?

Aceasta Regele Carol I. n'o face: ântăiu pentru-că e Regele *României*, a doua pentru-că e odrasla din Casa de Hohenzollern, a treia pentru-că este el însuși, ade-

vératul Rege, care scie să ridice, dar' nu se coboară nici odată.

Dar' toate aceste le vor fi sciind și oamenii politici ai Maghiarilor.

Alta e durerea lor.

Focul lor este să-și creeze legături directe cu frații nostri de preste Carpați, cum le aveau în timpul revoluțiunii dela 1848 și după revoluțiune până la căderea lui Cuza-Vodă.

Aceasta nu se mai poate: li-a spus-o dl Mihail Cogălniceanu, li-a spus-o dl Ioan Brătianu, li-au spus-o toți aceia, care le fuseseră amici în timpurile grele, li-am spus-o și noi, care timp îndelungat am trăit în iluziunea, că în cele din urmă tot se va produce o apropiere sinceră și durabilă între Români și Maghiari.

S'au schimbat vremile, și oamenii politici ai Maghiarilor, dacă nu sînt prea de tot târîi la minte, trebuie în sfîrșit să ajungă la convingerea, că drumul la Bucuresci merge prin Viena: cine merge direct, găsește toate ușile închise.

Altfel nici că mai prea au ce să caute concetățenii nostri maghiari la Bucuresci.

Dilele trecute prin cercurile diplomatice dela Bucuresci și pe la Sinaia se vorbea mult despre un scandal petrecut în casina austro-ungară înființată de baronul Mayer, fostul legat al nostru la Bucuresci.

Mai mulți dintre membrii casinei cuseră, ca orchestra să cânte în localul casinei pe fiecare seară câte două „csárdás“-uri. Alți membri însă, vre-o 78, ținînd seamă de sentimentul public al țerii, în care se află, au dat declarațiunea, că ei se vor retrage, dacă în localul casinei se va cânta un singur „csárdás“. Și de-oare-ce înțelegerea nici în timp de vre-o zece zile nu s'a putut stabili și e de temut, că la 18 August se va produce un scandal nou, mai mulți dintre membrii casinei, oameni care se feresc de scandaluri, au plecat din Bucuresci, ear' președintele și-a dat demisiunea.

Concetățenii nostri maghiari vor înțelege acum, că dacă partea precumpenitoare a membrilor casinei austro-ungare din Bucuresci ține seamă de sentimentul public al Românilor, guvernul României nu poate nici el să se pună în conflict cu țeara și cu poporul românesc și Regele României nu poate, — făcînd ca Regele Milan, — să compromită pozițiunea guvernului său.

Frații nostri de preste Carpați nu merg nici la Budapesta, nici la Viena, când vor să iee informațiuni despre cele ce se petrec la noi, ci cred fără de rezervă ceea-ce le spunem noi, frații lor. Și dacă noi le spunem, că cu „Nemții“ am merge bine, ear' cu „Ungurii“ mergem rău de tot, ei ne răspund: „Tot așa stăm și noi!“

Să facă Maghiarii încercarea de a vorbi mai omenesce cu concetățenii lor români și nu numai că vor produce o foarte bună impresiune în cercurile politice din Apus, ci se vor încredința totodată, că de mult se bucură Românii, că nu mai sînt siliți a combate pe unul dintre aliații lor firești. — Duce și prin Sibiiu un drum la Bucuresci, — numai însă pentru oamenii, care sciu să umble pe el.

Maghiarii, care nu prea sciu să umble de-a cotitele, ci dau busta înainte, fac bine, dacă se mulțumesc, ca noi, cu drumul ce duce prin Viena.

Copiii nostri.

Se apropie noul an scolastic. Timpurile sînt grele și părinții nu mai gîndesc decât la locurile cele mai îndemînă, căci doară scoala scoală e pretutindenea, se mîngăie unii și ășit-au și din școli mai slabe oameni harnici.

Așa este. ășit-au și din gimnasiile ca Szarvas, Kecskemét, N-Körös etc. — vorbesc de părțile ungurene — și din Pesta oameni harnici, și băieții nostri se îndemînau bine cu acele locuri.

S'au schimbat însă vremurile. Undulațiunile politice nu au lăsat intact nici sanctuarul muselor. Scolile de odinioară, în care se cultivau numai știința și moralitatea, astăzi au des-

Foia „Tribunei“.

Mica Fadeta.

De George Sand.

(Urmare.)

IX.

Bietul Landry abia după-ce își ridică ochii, puțin cam supărat de lovitura ce o primise pe umăr, vădî pe mica Fadeta, și nu departe de ea pe Jeanet lăcusta, care o urmăria schiopîș, deoarece el din nascere era stîngaci și strîmb la picioare.

La început Landry nu voi să o bage în seamă, ci căută să-și urmeze drumul, căci nu era dispus să ridă, dar' Fadeta îi dîse lovindu-l pe celalalt umăr:

— Ei! Am pățit-o! Urîciosul de gemen, jumătate de băiat, care a perdut pe cealaltă jumătate!

Auînd aceste, Landry, care nu era mai dispus să fie insultat ca necăjit, se întoarse din nou și trase micii Fadeta un pumn, pe care l'ar fi simțit bine, dacă nu s'ar fi furișat, căci gemenul era într'al cincisprezecelea an și nu era de loc ciung: și ea, care era în al patrusprezecelea și era așa de slabă și de mică, că nu i'ai fi dat nici doisprezece, vădînd-o ai fi creșut, că o strivesci ori-cum o vei atinge.

Dar' ea era prea precaută și foarte vie, ca să aștepte lovituri și ceea-ce perdea din putere în jocul mînilor, cîștiga în repeziune și

în înșelăciune. Sări deci la o parte așa de iute, că puțin era ca Landry să dea cu pumnul și cu nasul de un copac mare, care era între ei.

— Greu afurisit! — îi dîse atunci sormanul gemen, care era furios, — trebuie să nu aibi inimă de loc, ca să necăjesci pe cineva, care este atât de mahnit cum sînt eu. Este de mult de când mă îndărjesci numindu-mă jumătate de băiat. Astăzi am poftă să te sdobesc în patru, pe tine și pe urîtul teu de lăcustă, ca să ved dacă voi amîndoi puteți face un sfert din ceva bun.

— Așa să fie oare, frumuseța mea de gemen dela Bessonieră, domnul păpurîșului dela marginea gârlei? — îi răspunse mica Fadeta tot surîdînd — ești de tot prost, dacă vrei să te iai rău cu mine, care veniam tocmăi să-ți dau noutăți de gemenul teu și să-ți spun unde să-l găsești.

— Aceasta e altceva, — dîse Landry totîndu-se numai decăt, — dacă scii, Fadeto, spune-mi și îți voiu rămîne recunoscător.

— Nu mai este nici Fadeta, nici greurușul, căruia să-i vină poftă de a te mulțumi acum, — răspunse mica fetiță. — Mi'ai dîs atâtea nebunii și m'ai fi și lovit, dacă n'ai fi fost atât de greoiu și cu mîna grea. Caută-l dar' singur pe bietul d-tale de gemen, dacă ești atât de învîțat, ca să-l găsești.

— Sînt în adevăr nebun că te mai ascult, fată răutăcioasă, dîse atunci Landry întorcîndu-i spatele și punîndu-se pe mers. Tu nu scii mai bine decăt mine, unde e fratele meu, și nu ești

mai învîțată la d'al-de-astea ca bunică-ta, care este o bătrână mincinoasă și un nimica toată.

Dar' mica Fadeta, trăgînd cu o mîna pe lăcusta sa, care reușise să o prindă și să se agațe de fusta ei cea urîtă toată plină de cenușă, se luă după Landry ridînd mereu și dîcîndu-i, că nu va găsi fără de ea pe gemenul său. Așa că Landry, nemai putîndu-se scăpa de ea, și închipuindu-și că, prin cine scie ce farmece, bunică-sa sau poate chiar și ea, în unire cu spiritul apei, îl vor împedea să găsească pe Sylvinet, se hotărî de a trece preste păpurîși și a se întoarce acasă.

Mica Fadeta se ținu după el până la încercîșarea livezii și acolo, după-ce o scoborî, ea se agață ca o coțofană pe bară și îi strigă:

— Adio dar', gemen frumos și fără inimă, care își lasă pe frate-sau îndărît. Poți să-l aștepti cît vrei ca să cinați, nu-l vei vedea nici astăzi, nici mâine; căci acolo, unde este, nu se mișcă nici ca o sormană peatră, și eată furtuna, care vine. Vor căde și noaptea asta arbori în gârle, și gârla va duce pe Sylvinet așa de departe, că nici odată n'ai să-l mai regăsești.

Toate aceste cuvinte, pe care Landry le asculta, fără-ca să vree, făceau să-l treacă sudori reci prin tot corpul. Nu prea credea el tare, dar', în sfîrșit, familia Fadeta era recunoscută ca avînd oare-care înțelegeri cu drăcul, așa că nu prea puteai fi sigur, că nu e nimic la mijloc.

— Aide, Fanchon, dîse Landry oprindu-se, vrei tu, da ori ba, să mă lași în pace, ori să-mi spui, dacă în adevăr scii ceva despre fratele meu?

— Și ce m'ai da, dacă înainte de a începe să plouă te-ăș face să-l găsești? dîse Fadeta stînd în picioare pe un parmacic . . . și mișcîndu-și brațele ca și cum ar fi voit să sboare.

Landry nu scia ce ar pute să-i promită și încep să creadă, că vrea să-l înșele pentru a-i scoate câțiva bani. Dar' vîntul, care sufla printre arbori și tunetul, care începuse să bubue, îi îngheță sîngele de frică. Nu că-i era frică de furtună, dar' din cauză că această furtună venise deodată și într'un mod, care lui îi părea nenatural. Poate că în neliniștea lui, Landry nu văduse ridicându-se după arborii de după apă, mai cu osebire că seșuse timp de două ore în fundul văii și nu putuse vedea cerul decăt când se urcă la deal. Dar' adevărat vorbind, el nu observase furtuna decăt în momentul, când mica Fadeta i-o anunțase și numai decăt îi umflase rochia; urîtul ei pîr negru, care eșise din căpița pe care nici odată nu o prindea bine și cădea ciudat pe o ureche, atîrna ca o coamă; lăcustei îi luase vîntul căciula și abia cu osteneală putu Landry să oprească și pălăria sa să nu fie luată de vînt.

Cerul în două minute se întunecă, și Fadeta, în picioare pe bară, îi părea cu mult mai mare decum era; lui Landry îi era frică, trebuie să o mărturisim aceasta.

(Va urma.)

